

[Hans Hansen.]

udgifterne og Gennemførelsen af en Lov om Formuebeskatningen vilde betyde. Det er ganske anderledes Ting, det drejer sig om, naar der er Tale om en Krise, saaledes som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, der talte for Venstre, berørte, idet han kom ind paa de 440 Mill. Kr., som Landbruget antagelig vilde komme til at mangle i det kommende Aar. Det er ganske klart, at overfor dette betyder disse Smaaskillinger, som det i Virkeligheden er i denne Forbindelse, ingenting, selv om jeg ikke skal underkende, hvad jeg ogsaa ved tidligere Lejligheder har gjort gældende, at man burde anvende det Formueskattebeløb, som man den Gang lod bortfalde, til at nedbringe Statens Gæld, hvorfor jeg ogsaa kunde gaa med til igen at ophæve denne Lettelse.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal holdt en stor nationaløkonomisk Forelæsning. Der var mange Ting i denne Tale, som jeg ikke kunde give Tilslutning, men der var i alt Fald een rigtig Ting deri, og det var det ærede Medlems Ord om Tilpasning. Men ingen maa dog tro, at en Tilpasning kan ske ved, at man larmer imod Arbejdslønningerne, kræver Arbejdslønningerne sat ned. Nej, her bliver det Spørgsmaalet, om Lovgivningsmagten vil skride ind overfor hele den Monopoldannelse, som jeg for nylig under den forrige Krisedebat havde Lejlighed til at henlede den højt-ærede Statsministers Opmærksomhed paa. Det var Toldudgifterne, Toldmonopolet, og jeg skulde mene, at her kunde Rigsdagen blive enig om at skride ind. Det drejer sig, hvis man kapitaliserer Toldmonopolet, om et Par Milliarder, og tager man de andre Monopoler med, saa har man, hvis man vil skride ind imod dem, Dækning for de 440 Mill. Kr., der var Tale om, for det er meget, meget mere, den passive Kapital, der trækker ud af Forbruget, end Omsætningen; det er op imod $\frac{1}{3}$ eller $\frac{1}{6}$ af den samlede Nationalindkomst. Her skulde jeg tro, man kunde skride effektivt ind, ikke ved at handle ud fra den Forestilling, som mange synes at nære, at Rigsdagsmændene skulde være klogere end Købmændene, men ved at tage Monopolerne fra Kapitalmagten og derved billigere Varene. Men de Monopoler, der her er Tale om, synes man at gaa udenom, naar der tales om Krise, og man vil, som jeg havde Lejlighed til at vise forrige Gang, ikke skride ind overfor disse ca. 8 Milliarder, saa tror jeg heller ikke, man kan skabe Kompensation for de 440 Mill. Kr., der var Tale om.

Ordet Tilpasning er et godt Ord, men der maa følge Handling efter Ordene, og det forekommer mig, at det har der ikke gjort endnu, i hvert Fald slet ikke fra det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdals Side. For nylig havde vi Finanslovsforslaget til anden Behandling. Jeg skal indrømme, at de Ændringsforslag, som jeg motiverede, ikke drejede sig om mange Penge, men de gav i hvert Tilfælde en Anvisning paa at skære ned paa alle de meningsløse Bevillinger, en Anvisning paa en Skatnedsættelse. Da løftede det ærede Medlem ikke sin Røst, men gav tværtimod blank Tilslutning til, at denne Meningsløshed bliver staaende paa Finansloven, samtidig med at det ærede Medlem taler om Tilpasning. Og ligesaa med det nylig behandlede Forslag om Tjenestemandslønningerne, hvor man forhøjer Lønnen for de højest lønnede Embedsmænd, medens man nedskærer den for de lavest lønnede. At det ærede Medlem giver sin Tilslutning til dette, forhindrer ham imidlertid ikke i i de samme Dage at rejse til Rødding og tale om Tilpasning. Det forekommer mig, at man ikke kan gøre mere end den ene af Tingene.

Man kan ikke saadan lade Ord være Ord og Handling noget andet. Men det forekommer mig, at det er det, det ærede Medlem i høj Grad har gjort sig skyldig i. Pristallet blev meget rigtigt fremstillet af det ærede Medlem i al sin Meningsløshed med de to Pristal paa 100 og 200. Men hvad var det, der skete med Tjenestemandslønningerne, og hvortil der blev givet Tilslutning fra alle de fire store Partier her i Salen? Det var det, at medens man i 1927 forlods tog nogle Portioner af Dyrtidstillæget og Konjunkturtillæget og nu endelig var naaet til for første Gang at faa en effektiv Besparelse gennem Pristallets Nedgang — idet Pristallet er 159, hvilket betyder en Besparelse paa Lønningerne pr. 1. April af $6\frac{1}{2}$ Mill. Kr. —, saa foreslaar man at standse Pristallets Virkninger nedad, samtidig med at man taler om Tilpasning. Det kan man dog vel ikke gøre. Jeg mener, man kan kun en af Delene. Man kan ikke tale om Tilpasning, naar man forhindrer en Tilpasning, og det er det, det ærede Medlem har gjort.

Og Toldudgifterne kunde man skride ind overfor, den Dag man vilde, saa meget mere som der her i Salen og i det andet høje Ting, i hvert Fald officielt, er et Fler-tal, der er Frihandelsfolk. Derfor kunde man, skulde jeg tro, med det samme udarbejde et Kriselovforslag, som kunde komme til at betyde noget for Erhvervslivet; thi